

Kik is azok a Vichy-konzervatívok?

2018 március 22. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Pétain marsall szellemi utódai nem látják, hogy a liberalizmus egykor nemes eszméjét mára teljesen elbitorló liberálfasiszták sem kötnek semmilyen kompromisszumot.

Politikai elveket, célokat megvalósítani csak választási gy?zelemmel, a hatalom birtokában lehet; a gy?zelmet a létez? szavazókkal lehet elérni

Tudatos és aljas árulók? Sértett, hiú emberek? Hasznos hülyék, sz?klátókör? idealisták vagy saját dogmáik rabjai? Jogosan állunk kissé értetlenül egyes, egykori jobboldaliak (vagy magukat hangosan annak mondók) utóbbi id?ben tapasztalt viselkedése fölött. Vajon mi visz rá valakit, hogy a józan eszét, minden racionális gondolkodást eldobva, sok esetben saját magából is bohócot csinálva odaálljon a totálisan alkalmatlan, komplett dilettánsok és/vagy a magyar gazdaságot többször lenullázó, részben önös, részben idegen érdekeket kiszolgáló, levitézlett politikusok, köztük is a legalja, az éjjel-nappal hazudó, a határon túli magyarok ellen uszító, szemkilövet? Gyurcsány mellé? Természetesen nem lehet mindegyiküket egy kalap alá venni.

Van, hogy a fenti indíttatások valamelyike jellemz?, de sok esetben ezek valamilyen összetett kombinációja. A nettó árulók, a pénzért bármire hajlandók viszonylag egyszer?bb eset. ?ket sem lehet persze egy tollvonással elintézni, hiszen el tudjuk képzelni azt a helyzetet, amikor a G-napot követ?en egy 5 (vagy akárcsak 1) gyermekes (család)apának, anyának döntenie kellett, hogy a bizonytalanságot, vagy a Hír TV, Heti Válasz stb. által beígért magas fizetést választja. És ha már az utóbbit választotta, ezzel saját magát tette kényszerpályára, önmagát (is) meg kell gy?znie arról, hogy ? nem csak a pénzben, hanem az igazságban is hisz.

A munkaadó által elvárt irányvonal és a valóság közötti ellentmondás okozta kognitív disszonanciát ilyenkor a leginkább úgy sikerülhet feloldani, ha még er?teljesebben tolja a szöveget, még agresszívebben képviseli az álláspontot; és persze a lehet? leger?sebben ítélkezik, kioktat és megbélyegez. Folyamatos fels?bbrend?ség, lózungok pufogtatása (jobboldaliságról, konzervativizmusról, kereszténységr?l), miközben szállást csinál különböz?, hol széls?ségesen liberális, globalista, hol neomarxista, hol radikális kommunista, hol egyszer?en csak elvtelen, opportunista baloldali politikai er?knek.

De ne legyünk igazságtalanok, természetesen a Simicska-birodalom figuráit (de legalábbis a Heti Válasz szerz?it) sem lehet egy kalap alá venni. Köztük is vannak mérsékelten, józanul gondolkodók, akik talán nem is érzik igazán kényelmesen magukat, de ma már nincs választási lehet?ségük. Vannak, akikkel a túlzott ego, a hiúság, a mindenhova megfelelni akarás hitette és hiteti el a mai napig, hogy ?k politikai irányok felett álló, mindent?l és mindenkit?l függetlenül gondolkodó modern polihisztorok. És persze vannak – nagyobb számban – könnyen irányba állítható, magukat az elveket sem, de azok gyakorlati manifesztációit végképp nem ért?, korlátozott szellemi képesség?, de magukat nagyon elhív?, nárcisztikus fazonok is.

?k persze a leghangosabbak. De talán túl sok szót is vesztegettünk az elvtelenekre (pedig Csintalan Sándorról még szó sem esett!); a legszomorúbb ugyanis, amikor gondolkodó, értelmes, egykor nagyon is tiszteletre méltó emberek, sok esetben akár még érthet? személyes indíttatásból is, de az önreflexió, a realizmus, a „nagy kép” vizsgálata nélkül, önmagukhoz is méltatlanul sz?k látókör?en gondolkodva nyilvánulnak meg politikai kérdésekben.

És bár az ? esetükben az árulás nem szándékos (legalábbis legtöbbjüknél talán nem), az eredmény ugyanaz. ?k a Vichy-konzervatívok, ahogy azt egy kiválóan gondolkodó fiatal libertárius-konzervatív személyiség nemrégiben megfogalmazta. ? persze nemzetközi színtéren beszélt róluk, nagyon is találóan. Az amerikai politikában az elmúlt egy-két évtized egyik legszomorúbb fejleménye, hogy a Republikánus párt prominensei egyre inkább alkalmazkodtak a baloldal agresszív, militáns követeléseihez, engedve, hogy a közép széls?ségesen balra tolódjon.

Ma már tilos megkérd?jelezni a melegházasságot, a hetvenvalahány különböz? gendert; aki az illegális bevándorlókat hazaküldené az embertelen és rasszista; a nyilvánosságban tilos bizonyos véleményeket megfogalmazni (err?l lejjebb még lesz szó); a „keresztény” és a „nemzet” szavak szitokszóvá válnak; a fehér ember (különösen a férfi) alsóbbrend? és mindenért b?nös stb. A jobboldali politikusok minden ideológiai kérdésben engedtek a baloldalnak, cserébe az örök vesztes látszat-ellenzék szerepében ott ülhetnek Washingtonban, megmutatva a világnak, hogy lám, van demokrácia.

Legismertebb képvisel?ik a publicisták között Anne Applebaum, a politikusok között John McCain. Az ? áruló, kényelmes pozícióikat véd?, a fiatal, harcosabb jobboldalt dörgedelmesen kioktató megnyilvánulásaikat a baloldal

imádja; a demokraták rendre hangsúlyozzák is, hogy lám, ezek a „jó jobboldaliak”. Persze, hogy jók, hiszen nem valódi ellenfelek. Donald Trump megválasztása ezért volt óriási pofon: vele és csapatával ugyanis valóban egy alternatíva, egy igazi ellenfél érkezett.

Akik felborították a status quo-t, és akiknek köszönhet?en kiderült, a washingtoni pocsolya („swamp”) különböz? intézményeiben elkényelmesedett (ál)konzervatívok valójában semmilyen valódi alternatívát nem kínálnak az amerikai politikai-kulturális életben közel teljhatalomra szert tett progresszív-liberális baloldallal szemben, hanem azzal nagyon is szimbiózisban élnek. Innen az elnevezés: Vichy-konzervatívok; vagyis olyanok, mint annak idején a franciaországi Vichy városában székel?, Henri Pétain marsall által vezetett bábkormány, amely mindinkább alkalmazkodott a német igényekhez, így próbálva Franciaországnak kedvez? szerepet biztosítani a jövend? német világrendben.

Ahogy ?k sem vették észre, hogy cserébe mégis kevés kedvezményben részesültek a németekt?l, úgy a mai Vichy-konzervatívok sem látják, hogy a liberalizmus egykor nemes eszméjét mára teljesen elbitorló liberálfasiszták sem kötnek semmilyen kompromisszumot; ha a kisujjunkat nyújtjuk, azt rögtön a gyengeség jelenként érzékelik, és azonnal az alkarunk után kapnak. És ha azt látják a baloldalon, hogy a politikájuk, a gátlástalan továbbnyomulás, az ellenfelek ledarálása és megvásárlása nagyon is sikeres, miért is állnának meg? Ha egyszer az ellenfél ennyire önsorsrontó módon hülye…

Hopp, ismer?s? Persze, hogy az. A folyton Hitler barátságát keres?, a „megbékélési politikát” meghirdet? Neville Chamberlain volt hasonlóan kártékony idióta, csakúgy, mint a szovjet rendszer nagyszer?ségét ?szintén hirdet? nyugat-európai neomarxisták.

És ez az óriási baja a mai liberális kánonnak.

A teljesen balra tolódott politikai és gazdasági elitnek az állandó megalkuvás, alkalmazkodás, fejbólintás helyett a saját országaik érdekeiért keményen kiálló, tökös politikusokkal, mint Trump, Putyin, Kaczynski vagy Orbán kellene együttm?ködnie. (A négy politikus természetesen nem összehasonlítható, bármennyire is igyekszik a baloldal, rágalmakat is rendszeresen bevetve, s?t, azokat intézményi szintekre emelve összemosni ?ket itthon és külföldön egyaránt.)

Képzeljük csak el, mi lett volna, ha a migrációs válság tet?pontján, 2016 táján egy olyan inkompetens miniszterelnökünk lett volna, mint Szél Bernadett, Karácsony Gergely vagy Vona Gábor, esetleg egy olyan dörzsölt, érdekbarátaihoz mindenben alkalmazkodó, frázispufogtató, éjjel-nappal hazudó „böszme”, mint Gyurcsány Ferenc.

Magyarország lett volna a „befogadás mintaállama”, kaptunk volna sok-sok dicséretet Brüsszelt?l és Junckert?l (akkor még Obamától és Washingtontól is), de közben letarolták volna az országot a „szíriai fogorvosok” és „ghánai informatikusok”, akik Bede Márton szerint „baj, hogy továbbmennek”, és akik valójában persze írástudatlan, randalírozó, n?ket er?szakoló, integrációra teljesen alkalmatlan vademberek, sok esetben konkrét terroristák. A kerítést Vona Gábor is alkalmatlannak és rossznak min?sítette – de nézzük meg az eredményt. Magyarországon ma érdemben nincsenek migránsok.

Nem, nem azért, amit a baloldal imád mondogatni, hogy „ki az a hülye, aki ide akar jönni”. Persze, f?leg Németországba, Svédországba, Norvégiába akarnak menni, mert tudják, hallották, hogy ott milyen jó dolguk van. Ahogy arról is szépen terjednek a pletykák, hogy Kelet-Európában nem szeretik ?ket. És ez így jó. Olaszországban sem rajonganak értük, onnan is tovább igyekeznek északabbra – de közben az országot, különösen a déli részét gyakorlatilag élhetetlenné tették.

Ugyanez a sors várt volna Magyarországra is, ha nincs a kerítés, ha mi is nekilátunk a Wilkommenskulturnak – függetlenül attól, hogy hányan maradtak volna itt. De lássuk be a tényeket: azokhoz képest az országokhoz képest, ahonnan sokuk érkezik, Magyarország a világ egyik legjobb helye (sokunk szerint amúgy is, de hát mi rasszista, nacionalista, fasiszta h?zöng?k vagyunk), így b?ven akarnának itt is maradni közülük sokan, ha a magyar kormány a brüsszeli bürokraták és Soros György kottájából játszott volna.

A mi saját kis Vichy-konzervatívjaink azt nem (azt sem) értik, hogy a mai id?k legnagyobb veszélye, legakutabb gyakorlati problémája a tömeges migráció, az európai civilizáció és kultúrát ér? nyomás, amihez ráadásul ostoba önfeladás, önsorsrontás is párosul. Ezzel a veszéllyel szemben minden más eltörpül, még a valós egyéb problémák is, de különösen azok a mondvacsinált ügyek, amelyekkel a struccpolitikájukat próbálják igazolni, az

ezáltal okozott folyamatos kognitív disszonanciát pedig feloldani.

Természetesen vannak az Orbán-kormánynak is hibái, hiányosságai, vitatható döntései, és nagyon helyes, ha ezekre egy felel?s ellenzék rá is irányítja a figyelmet. De az a vehemencia, amivel a magukat „kiábrándult jobboldalinak" mondók mesterségesen felfújt ügyekben, vagy sok esetben a valóságnak is ellentmondva sipákolnak, egyfel?l nevetséges, másfel?l végtelenül káros. Nevetséges, amikor a liberális bérretteg?kkel, megélhetési üldözöttekkel szinkronban temetik kétoldalas cikkekben a magyar sajtószabadságot – miközben a világ mára legfontosabbá vált kommunikációs felületein (Facebook, Twitter, YouTube stb.) valóban folyamatosan lehetetlenítik el a középt?l jobbra álló véleményeket, tiltják le a véleményformálókat, alkalmaznak rákosista-sztálinista módszereket az említett cégek széls?ségesen liberálfasiszta vezet?i és az ?ket kiszolgáló, az ávós házmesterek legszebb napjait idéz? feljelentget?k.

S?t, ha valaki a bevándorlókkal szemben fogalmaz meg kritikát, azért nem csak letiltás jár a Facebook-on, de Németországban, Svédországban már fegyház is. A nyugati civilizáció, miközben a technikai fejl?dést szakrális, isteni szintre emelte, eközben a saját sírját ássa.

Vichy-konzervatívjaink egyszer?en nem értik a mai világot, amikor szerintük a Facebook-on posztolgatás puszta exhibicionizmus. Akkor pedig pláne nem, amikor szerintük a mai világ vadhajtásai, a militáns feminizmus, a genderelmélet, a safe space-ek stb. csak múló hóbortok. Pedig a történelem tele van kiváló példákkal. Bizonyára Marie Antoinette szerint is csak múló hóbort volt a jakobinusok ?rjöng? terrorja, aztán egyszer csak nyissz, lehullott szegény hercegn? feje a porba. Talán II. Miklós is csak átmeneti bolondságnak gondolta a bolsevizmust, és azt, amikor egyszer csak Romanovnak szólították az utcán, míg pár nap múlva a teljes családját ki nem végezték. De a fentebb említett Chamberlain is bizonyára azt hitte, hogy Hitler étvágya sem n? tovább, ha ki van elégítve. Rejtély, hogyan is gondolhatja valaki ép ésszel, hogy a jakobinusok, a fasiszták, a kommunisták módszereit, eszközeit, mentalitását alkalmazó militáns liberálfasizmus majd csak hipp-hopp elmúlik.

A Rogán Antal helikopterezésén derpeg? baloldali politikusokkal semmi baj, ez a dolguk, hogy hisztizzenek. De amikor magukat jobboldalinak vallók ilyen és hasonló piti ügyeket tesznek központi kérdéssé, miközben a szemük láttára, küls? és bels? er?k által egyaránt feszítve recseg-ropog az általuk is vallott értékekre épült európai civilizáció, az valóban nem csak nevetséges, hanem végtelenül káros is, és nehéz rá mentséget találni.Még akkor sem, ha egyéni szinten sokuknál találunk magyarázatot (ami persze még mindig nem mentség). Rengeteg köztük a hiú, sértett ember. A hiúságnak persze vannak fokozatai, a minden lehetséges rendezvényen el?adott, Mellár Tamás-féle szintetizátor-szóló ennek látványos manifesztációja, de vannak, akiknél ez kevésbé látszik, s?t, nem gy?zik hangsúlyozni (önmagukat is meggy?zve), hogy bennük aztán nincs semmiféle hiúság, sértettség, semmiféle egyéni érdek, kizárólag unokáik és az ország jöv?je foglalkoztatja ?ket. Pedig valójában nagyon is sértettek.

Bizonyos szempontból érthet?en, ha azt nézzük, hogy múltjuk, korábbi tevékenységük, eredményeik alapján esetleg úgy érzik, több odafigyelést érdemelnének a jelenlegi hatalom részér?l. Ugyanakkor tisztában kell lenni azzal, hogy hiába a múltbéli kiváló szellemi-elméleti teljesítmény, a politika világában a gyakorlatiasság a legfontosabb. Érteni, érezni kell a mai világot, és tisztában kell(ene) lenni azzal is, amikor már valaki nem érti. Helmut Kohl kiváló példa erre: élete utolsó húsz évében egyre ritkábban szólalt meg, és tudta – vagy a felesége megmondta neki, és hallgatott rá – hogy neki már nem kell, nem is szabad részt vennie a napi politikában. Így tekintélyét meg?rizve meg tudott maradni „ikonként" az utókor számára, és évente néhány rövid, frappáns mondattal és szerepléssel ezt a pozícióját még er?síteni is tudta. De nem járt Angela Merkel nyakára a folyamatos tanácsaival.

Nem csak azt kell elfogadnia egy öreged?ben lév? politikusnak (de akár egy tudósnak, szakembernek, stb. is), ha eljárt fölötte az id?, hanem azt is, ha a tanácsait nem fogadják meg a következ? generációk. Ha jól teszik, ha nem. A tanácsnak az (lenne) a lényege, hogy akinek adjuk, az majd dönt – sok más okos ember sok más tanácsát is figyelembe véve.

Úgy t?nik, ez az, amit Csaba Lászlótól Bod Péter Ákoson át Jeszenszky Gézáig (igen, nem kerülgetem a forró kását) sokan nem voltak hajlandóak/képesek tudomásul venni: Orbán Vikor nem, vagy csak korlátozottan fogadta el a tanácsaikat.

Legyünk realisták: vajon a sok-sok „rendkívül okos" tanács mind ugyanarról szólt? Az összes bölcs ugyanazt mondta? Nyilvánvalóan nem. Azok, akik most egymással versenyezve válnak a baloldal kedvenc konzervatívjaivá, mert hiúságuk sérült akkor, amikor a jobboldal megköszönte, de már nem kért a tanácsaikból, ?k maguk is egymásnak ellentmondó véleménnyel vannak a világ számos kérdését illet?en. Ami nem baj, a gondolkodó

emberek ilyenek, de nyilvánvaló, hogy a miniszterelnök mindegyikükre egyszerre úgysem hallgathatott volna. És ez nem is dolga; minden jó (gazdasági, politikai, stb.) vezet? kiválaszt néhány embert, akiket meghallgat (többre nincs is ideje), és a döntéseket ? maga hozza. Megsért?dni, Lánczi Tamás kiváló meglátását idézve, egyszer?en baromság. Mindig az jár rosszul, aki megsért?dik.

Azt pedig számon kérni valakin, hogy miért a másik tanácsát fogadja el, miért nem az enyémet – enyhe önhittség és szereptévesztés. Nem szükséges, hogy szimpatikus legyen Habony Árpád vagy Rogán Antal. De nemzetrontó ostobaság lenne azt nem belátni, hogy értik, ismerik a mai világot, szemben azokkal az idealistákkal, akik egy képzelt világban hisznek, legyenek bármily megbecsült és szimpatikus, tanult professzorok is.A személyes sértettség, a megbántott egó persze amióta a világ világ, sok hülyeségre ragadtatott egyébként okos, értelmes, megfontolt embereket is. Az elismerés hiánya, és az erre való (akár bevallatlan) vágy nagy úr.

A baloldal ezt nagyon jól tudja. Hájjal kenegeti az érintetteket az ATV-ben vagy az LMP rendezvényein, ?k meg persze nem gondolják végig, hogy az árulást mindenhol szeretik, az árulókat sehol. Valódi elismerést sosem fognak kapni azoktól, akik 20 éven keresztül köptek rájuk, és tényleg csak hasznos hülyeként használják ?ket – amíg hasznosak. De mindezek ellenére továbbra sem deklarálnám egységesen árulónak a mai, létez?, valódi jobboldalt elméleti oldalról támadó, gyakorlatban a baloldal szekerét toló Vichy-konzervatívokat.

Vannak köztük kifejezetten rendes emberek, menthetetlen idealisták is. Mert a sértettség, hiúság stb. mellett még egy fontos oka is el?fordul annak, hogy „igazikonzijaink” ennyire sz?klátókör?ek, korlátoltak; ez pedig az, hogy saját, dogmákká merevedett elveik rabjai.Olyan szólamokat hallhatunk, mint például a „valódi konzervatív értékek”, vagy a „visszatérés a rendszerváltás értékeihez”. Pontosan mely értékekhez is? Az SZDSZ-hez, mint értékhez esetleg? De komolyra fordítva, mik is a valódi konzervatív értékek? A legfontosabbak: a hit, a nemzet és az emberi kapcsolatok. Ha nem a kissé patetikus (de egyébként eléggé találó) „Isten, haza, család” megfogalmazást akarjuk használni, a gyakorlatban mindez nagyjából azt jelenti, hogy 1) van egy alapvet?, transzcendens, az ember felett álló hatalomtól eredeztetett erkölcsi útmutatásunk, 2) a határaink védelme fontos, 3) a természetes szerelmi kapcsolat férfi és n? közötti, és utódokat hoz létre.

A baloldal az els?t vehemensen tagadja (már az Isten puszta létét is), és az embert, az individuumot helyezi minden fölé. A másodikban szintén nem hisz; szerinte multikulturális, kevert fajú, nemzeti identitás nélküli, ám mindenféle mikroidentitású emberek masszájára és az ? életüket irányító szupranacionális szervezetekre és vállalati konglomerátumokra van szüksége a világnak. A harmadikat végképp megveti: a mikroidentitások között is a legszebbek, legjobbak azok, amelyek tagadják mind az ember biológiai meghatározottságát, mind pedig az évezredes társadalmi normákat. Vagyis: éljen a homoszexualitás, a különböz? társadalmi nemek, a genderelmélet stb. A mai baloldali pártok ezeket az elveket vallják – velük fogunk „visszatérni” a konzervatív értékekhez?

További probléma, hogy a kiöreged? konzervatívok nem veszik észre, hogy a világ változott – ahogy mindig is tette és teszi. A konzervativizmus a gyakorlatban ma nem jelenti (és nem is jelentheti) ugyanazt, amit akár csak 25 éve is jelentett, pláne nem azt, amit 50, 100 éve. Büszkén állítják, hogy korábban konzervatívként a Fideszt támogatták, és ?k azóta nem változtak, hanem a Fidesz változott. Mintha arra büszkének lehetne lenni, hogy évtizedek alatt nem változunk, nem fejl?dünk, nem alkalmazkodunk, nem megyünk együtt a világgal – hanem fafej?ek, vaskalaposak maradunk. Ha a konzervativizmus, a hagyományok ?rzése egyenl? lenne az id?, a fejl?dés megállításával, akkor ma is barlangokban laknánk. A konzervatív ember nem feltétlenül citál Badeckerb?l szex közben (L?wy Árpád nyomán), nem tusol hózentrógerben (Megadja Gábor nyomán), és nem is raccsol. Ma nyugodtan lehet hagyományos értékeket úgy vallani, hogy közben elfogadjuk a valóságot, „fölmegyünk a pályára”, és ott küzdünk az ellenfelekkel szemben.

S?t, csak így lehet, csak így van értelme. Ellenkez? esetben már az els? pillanattól garantált a bukás. És a valóság elfogadásának egyik fontos eleme a politikai éleslátás. És még csak különösebben nagy zseninek sem kell lenni hozzá, hogy belássuk: 1. politikai elveket, célokat megvalósítani csak választási gy?zelemmel, a hatalom birtokában lehet. 2. a gy?zelmet a létez? szavazókkal lehet elérni.A konzervatív oldal egyes szerepl?inek gyakori hibája, hogy elképzel valamiféle ideális választói típust, és hozzájuk szól, nekik fogalmazza meg az üzeneteket. Marha büszke a színvonalas választási kampányára – aztán kiesik a parlamentb?l. Az igazikonzervatívok által elképzelt igazikonzervatív választó ugyanis nem létezik – vagy tán van bel?le pár ezer.

Ami persze nem mindig baj; nézzük meg például, micsoda agymosás zajlik ma az amerikai egyetemeken a fent már b?séggel elemzett liberális dogmák jegyében – és adjunk hálát a Jóistennek, hogy vannak még traktort vezet? farmerek, pennsylvaniai acélmunkások stb., akik nem hülyültek meg teljesen, és nem szavaztak Hillary Clintonra. Vagy ha a magyar „értelmiség” hosszan tartó SZDSZ-rajongását nézzük, szintén örüljünk, hogy sikerült ebb?l a

betegségb?l nagy nehezen kigyógyulni. A tömegekhez egyszer?, érthet? üzenetekkel lehet eljutni. Persze, hogy túlzás, amikor a miniszterelnök a beszédében azt mondja, hogy „el akarják venni az országunkat”. De ha úgy fogalmazna, hogy „a nemzetközi politikai és gazdasági tér er?sebb szerepl?i abban érdekeltek, hogy mind termékeik, mind politikai elveik és érdekeik akadálytalanul terjedhessenek az alacsonyabb érdekérvényesít? képességgel rendelkez? országok, népek körében is”, és még meg is kérdezné, hogy „Vajon ön mit gondol err?l, kedves Kovács Úr, esetleg máshogy látja?”, azzal vajon hány szavazót tudna maga mellé állítani?

Örök igazság, és 2002-ben a gyakorlatban is tapasztalhattuk, hogy jó kormányzással, eredményekkel önmagában nem lehet választást nyerni. A tömegek félelmeire, ösztöneire épül?, egyszer? üzenetekkel igen. Sajnos így van. Erre is van kiváló nemzetközi példa: a második világháborúban gy?ztes Anglia vezére, Winston Churchill nagyjából az akkori id?knek megfelel? „eredménykampányt” folytatott, Hitler sikeres legy?z?jeként állította be magát. Az eredmény: megválasztották vele szemben minden id?k egyik legrosszabb miniszterelnökét, Clement Attlee-t. Amerikában ezzel szemben Roosevelt (halála után pedig a korábbi alelnök, Truman) továbbra is fenntartva a lakosságban a veszélyérzetet (mind a fasizmussal, mind a kommunizmussal szemben), az újabb választáson is nagy arányban gy?zedelmeskedett.

Tisztában kell lenni a választók pszichéjével, és szólni kell tudni hozzájuk, ha már ebben a fránya demokráciában élünk, és ebben kell megszerezni a hatalmat. 1998-ban zömmel valóban a lehet? legszélesebben értelmezett polgári gondolkodású középosztályt sikerült a Fidesznek maga köré gy?jtenie. De a Kisgazdapárt szavazói nélkül ez egy tisztes vereségre lett volna elegend?. Orbán Viktor bizonyára már ott felismerte, hogy neki sokkal több szavazót kell tudni megszólítani, olyanokat is, akik a büdös életben nem lesznek polgárosultak, és nem is akarnak azzá válni.Sokadszorra: választást kell nyerni, ahogy már Antall József is megmondta. S?t, ha már ? jött szóba, akkor igen, a választást „borzalmas tagsággal”, borzalmas szavazókkal is meg kell nyerni. Nélkülük nem is lehet. És a megfelel? kommunikációs eszközökkel a tábort meg is kell tartani.

Megváltoztatni csak nagyon lassan lehet a köznépet, a közgondolkodást. Több évtizednyi baloldali hegemóniát, és az ebb?l ered? szocializálódást követ?en nem fog a nép egyik pillanatról a másikra polgárosulni. A kocsmából végre egyszer nagy nehezen kitántorgó, jó útra lépni akaró alkoholistának sem szabad egy pofont adni, hogy „már megint hol voltál, te disznó”, mert azonnal megijed, és visszamenekül abba a közegbe, ahol legalább biztonságban érzi magát: a kocsmába. A saját nyelvén kell hozzászólni, számára érthet?en, a megszokottság, a biztonság érzetét adva. És szép lassan lehet bel?le, ha nem is polgárt, de legalább önmagát ellátni és önmagáért felel?sséget vállalni képes, dolgozó embert faragni. Ezen az úton járunk, ezt a fajta reális és tartós polgárosodást 2002-ben már sikerült a baloldalnak megakasztania (részben az akkori MIÉP-Jobbik, részben a Centrum Párt látszólagosan higgadt, a mai „igazikonzervatívok” megszólalásaira kísértetiesen hasonlító hamis középutassága által elvitt szavazatokkal). Ha ez ne adj’ Isten, még egyszer sikerülne, abban a Vichy-konzervatívok b?ne óriási volna.

Ha azonban ehelyett sikerül újabb 4 éven keresztül építkezni, az már valóban jelenthet új, „jobboldali korszakot” Magyarország számára, ahol a korábbi, valóban jobboldali korszakokhoz hasonlóan tartós gazdasági növekedésnek, gyarapodásnak lehetünk tanúi. És ahol viszont egy valóban felel?s, nemzeti ügyekben (határon túli magyarok, bevándorlás stb.) ?szintén egyetért?, azokban nem össze-vissza ugráló ellenzéknek igenis van nem csak helye és létjogosultsága, hanem kívánatos is, hogy egy ilyen ellenzék létrejöjjön, és a hatalom valós hibáira, túlkapásaira hívja fel a figyelmet, és érdemi, m?köd?képes (nem pedig dilettáns és/vagy kártékony) alternatívát állítson a választók elé.

Jezenszky Zsolt - www.magyaridok.hu

A szerz? a KARC FM szerkeszt?je

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló